

Arrest

nr. 51 983 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GEVERS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 22 juli 2009, verklaart er zich op 23 juli 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 21 juni 2010, verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pushte Mazar in het district Jalrez (provincie Wardak) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Toen u twintig was, huwde u met H. B. (O.V. 6.465.023). Hij is van Kabul afkomstig maar zijn ouders woonden ook ooit in Pushte Mazar. U trok in bij uw schoonfamilie in Kabul en woonde hier vervolgens een tiental jaar.

In 1997 kwamen uw schoonouders bij een raketaanval op de wijk om het leven. U bent vervolgens met uw man, uw drie zonen en uw schoonzus naar Iran gegaan. Daar hebben jullie elf jaar lang in de illegaliteit geleefd. Uw oudste zoon H. A. (O.V. 5802846) verliet Iran al een vijftal jaar geleden. Hij kwam naar België en vroeg hier op 31/08/2005 als minderjarige asiel aan. In november 2008 werd uw man door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan gedeporteerd. U bent, samen met uw kinderen en schoonzus, eveneens uit Iran vertrokken. U zag uw man terug in Herat. Samen zijn jullie naar Pushte Mazar, het dorp waar u bent opgegroeid, gegaan. U probeerde er met uw gezin en schoonzus een normaal bestaan op te bouwen. Echter, jullie kregen problemen met de lokale commandant G. S. die met uw op dat moment 21-jarige schoonzus wenste te trouwen. Uw man kon hier onmogelijk mee instemmen maar werd onder druk gezet door G. S. en enkele van zijn mannen. Uiteindelijk stemde uw man in met een huwelijk. Uw schoonzus kon niet akkoord gaan met dit huwelijk met deze oudere, al gehuwde, commandant. Zij is op een dag verdwenen. G. S. kwam naar uw huis en nodigde uw man uit om samen met hem uw schoonzus te vinden. Hij bracht uw man evenwel naar een grot waar hij een week lang werd opgesloten. Uw man kwam vrij nadat hij beloofde uw schoonzus terug te vinden. Omdat de commandant ermee dreigde uw familie uit te moorden indien hij niet in de opdracht zou slagen, heeft uw man uw zoon H. A. A. (O.V. 6.436.732) naar Iran gestuurd. Hij is met de hulp van een smokkelaar naar België gekomen en vroeg hier op 26/05/2009 asiel aan. Ongeveer tien dagen na het vertrek van A. A. bent u dan zelf met uw man en uw minderjarige zoon M. J. (O.V. 6.465.023) het land ontvlucht. Via Iran en Turkije reisden jullie naar Griekenland waar op 06/06/2009 jullie vingerafdrukken werden genomen. Nadien zijn jullie naar België verder gereisd. Op 23/07/2009 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeksters asielaanvraag is gebaseerd op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald door haar man, in zijn hoofde werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde terugkeer naar Afghanistan eind 2008 en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij daar zouden hebben gekend; dienvolgens maakt verzoekster evenmin aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te riskeren.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 51 982 van 29 november 2010 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. Uit het verzoekschrift kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden afgeleid. Verzoeker werpt op dat hij zijn identiteitsdocumenten kwijtraakte na een raketaanval op zijn ouderlijk huis in Kabul. Gelet op het feit dat hij de laatste jaren als vluchteling heeft geleefd en slechts tijdens de wintermaanden in een afgelegen gebied in Afghanistan heeft gewoond is het niet verwonderlijk dat hij niet over dergelijke documenten beschikt. Het gebrek aan kennis van de regio verklaart verzoeker door het feit dat hij daar slechts zes maanden heeft verbleven en dan nog tijdens de zeer koude Afghaanse winter waardoor sociale contacten worden bemoeilijkt. Het is immers gebruikelijk dat tijdens de wintermaanden in een afgelegen gebied het leven zich vooral binnenshuis afspeelt.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben met een lokale commandant nadat hij terugkeerde vanuit Iran na een jarenlange afwezigheid. De kennis over de streek waarnaar zij terugkeerden blijkt zodanig ontoereikend en gebrekkig te zijn dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van hun beweerde terugkeer. Verzoekers wijten hun gebrekkige kennis aan het feit dat zij slechts zes maanden ter plaatse bleven en het bovendien winter was waardoor zij niet veel buitenkwamen. Een kortstondige terugkeer in de winter is geen afdoende verschoningsgrond voor het gebrek aan kennis aangezien men van een gezin met kinderen kan verwachten dat dit minstens op de hoogte is van de veiligheidssituatie van de streek waarin ze zich vestigt. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat begin 2009 een groot deel van de provincie gecontroleerd wordt door de Taliban en dat de situatie er bijzonder onveilig is wegens het groot aantal aanslagen. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat verzoekers hiervan niet op de hoogte zouden zijn. Zij beperken zich in hun verklaringen immers tot de uitspraak dat er misschien wel problemen zijn met de Taliban maar zij dit niet zeker weten. De vaststelling bovendien dat verzoekers het districthoofd niet kennen, dat verzoekster die van oorsprong afkomstig zou zijn uit dit district geen andere districten in de provincie kent en zelfs het district waarin haar dorp gelegen is niet kan benoemen en dat verzoekers elkaar tegenspreken over het aantal huizen in het dorp (volgens verzoeker zouden er tussen de twintig en de vijftig huizen staan terwijl er volgens verzoekster slechts een drie- à viertal huizen zouden staan) verhindert enig geloof te hechten aan de verklaringen van verzoekers dat zij zouden zijn teruggekeerd naar Pushte Mazar in het district Jalrez in de provincie Wardak. Ten overvloede blijken verzoekers niet in het bezit van enig begin van bewijs van hun identiteit of nationaliteit. Verzoekers echtgenote blijkt zelfs niet bekend te zijn met de namen Massoud en Hekmatyar niettegenstaande zij, volgens haar verklaringen, tijdens de burgeroorlog in Kabul woonde bij haar echtgenoot, zodat er zelfs vraagtekens kunnen worden geplaatst bij haar beweerde herkomst uit Afghanistan. Aangezien verzoekers niet aantonen te zijn teruggekeerd naar Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Zelfs indien zou worden aangenomen dat ze wel degelijk zijn teruggekeerd naar Afghanistan, quod non, dan nog kan worden vastgesteld dat verzoekers geen enkele informatie kunnen geven over G.S., de man die aan de basis van hun vertrek gelegen is, hetgeen de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten ernstig hypothekeert.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus vinden verzoekers het vreemd dat men bij het onderzoek de vrees ten opzichte van de stad Kabul beoordeelt terwijl er in de bestreden beslissing net twijfels geuit worden bij het beweerde verblijf van verzoekster in Kabul ten tijde van de burgeroorlog. In hoofde van verzoekers dreigt bij terugkeer naar Afghanistan ernstige schade te ontstaan ten gevolge van hun conflict met de heer S. maar ook ten gevolge van de oorlog die zich in hun dorp afspeelt.

2.5. Verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt recent te zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dus evenmin hun beweerde recente verblijf in Pushte Mazar (Jalrez). Bij het onderzoek naar de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden gekeken naar de regio waar verzoekende partijen voor hun vertrek uit Afghanistan in 1997 zouden verbleven hebben. In casu blijkt dit Kabul te zijn. Indien enerzijds verzoekster haar beweerde herkomst uit Afghanistan weinig aannemelijk weet te maken wordt anderzijds niet betwist dat beide verzoekers gehuwd zijn, noch dat verzoeker afkomstig is uit Kabul zodat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat verzoekster haar echtgenoot zou volgen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de update van de veiligheidssituatie in Kabul neergelegd ter terechtzitting, blijkt dat in de hoofdstad Kabul aanvallen worden uitgevoerd door de

Taliban, doch er geen "open combat" gevoerd wordt. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en berm bommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Uit deze informatie kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluiten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet aanwezig is.

Waar verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten, de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER